

Diàleg

Vejam si TV3 deixa de ser 'la seva'

Durant més d'una dècada, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRTV) va ser un projecte emblemàtic de la recuperada Generalitat de Catalunya. Ho va ser perquè la coalició en el govern, CiU, la va considerar una prioritat en el procés de redreçament nacional, el PSC en va ser còmplice i un equip de professionals (treballadors i directius) van saber donar l'impuls necessari al projecte per fer-lo prou ambiciós per prescindir de la mentalitat autonomista de fer una televisió i una ràdio antropològiques i buscar un espai de comunicació nacional des de tots els punts de vista. Dissortadament, a mesura que CiU va perdre les seves majories absolutes i que el PSC-PSOE va deixar de controlar els mitjans públics espanyols, aquell consens implícit es va perdre i la CCRTV va entrar en la batalla partidista diària. El zenit d'aquesta situació es va viure en el debat parlamentari del 1999, on el grup de CiU va votar un seguit de mocions que desacreditaven la seva pròpia política a la CCRTV en les legislatures precedents i el PSC va impulsar un seguit de mesures que barrejaven els interessos sindicals d'un selecte grup de treballadors de TV3 amb els d'un dels principals grups de comunicació espanyols inquiet per la seva escassa penetració al mercat "regional" català i disgustat per les anades i vingudes de la CCRTV en el famós *pacto de Nochebuena*. ERC, PP i IC van assistir perplexos a aquest espectacle i van mirar de sortir-ne tan benparats com fos possible. El resultat d'aquest cúmul de despropòsits va ser l'ascens i posterior acumulació de tot el poder de la CCRTV en mans de Miquel Puig, un absolut desconegut en el món de la comunicació que va donar tombs a tort i a dret durant dos anys sense una línia empresarial clara i que guiava la seva gestió amb l'únic principi de cedir sempre a qualsevol pressió que pogués deixar-lo fora del càrrec.

Aquesta etapa finalment ha acabat i podríem dir que ho ha fet amb empat. Durant dos anys el govern ha mantingut un director general nomenat per consens que no agradava del tot a ningú, i en els dos pròxims l'oposició tindrà un director general nomenat pel govern que no desagrada del tot a ningú. És el moment de repensar la CCRTV més enllà del poc temps que queda per esgotar la legislatura. Hi ha

Francesc-Marc Àlvaro, Agustí Colomines, Joaquim Colominas, Oriol Izquierdo, Ferran Sáez, Albert Sáez i Marçal Sintès

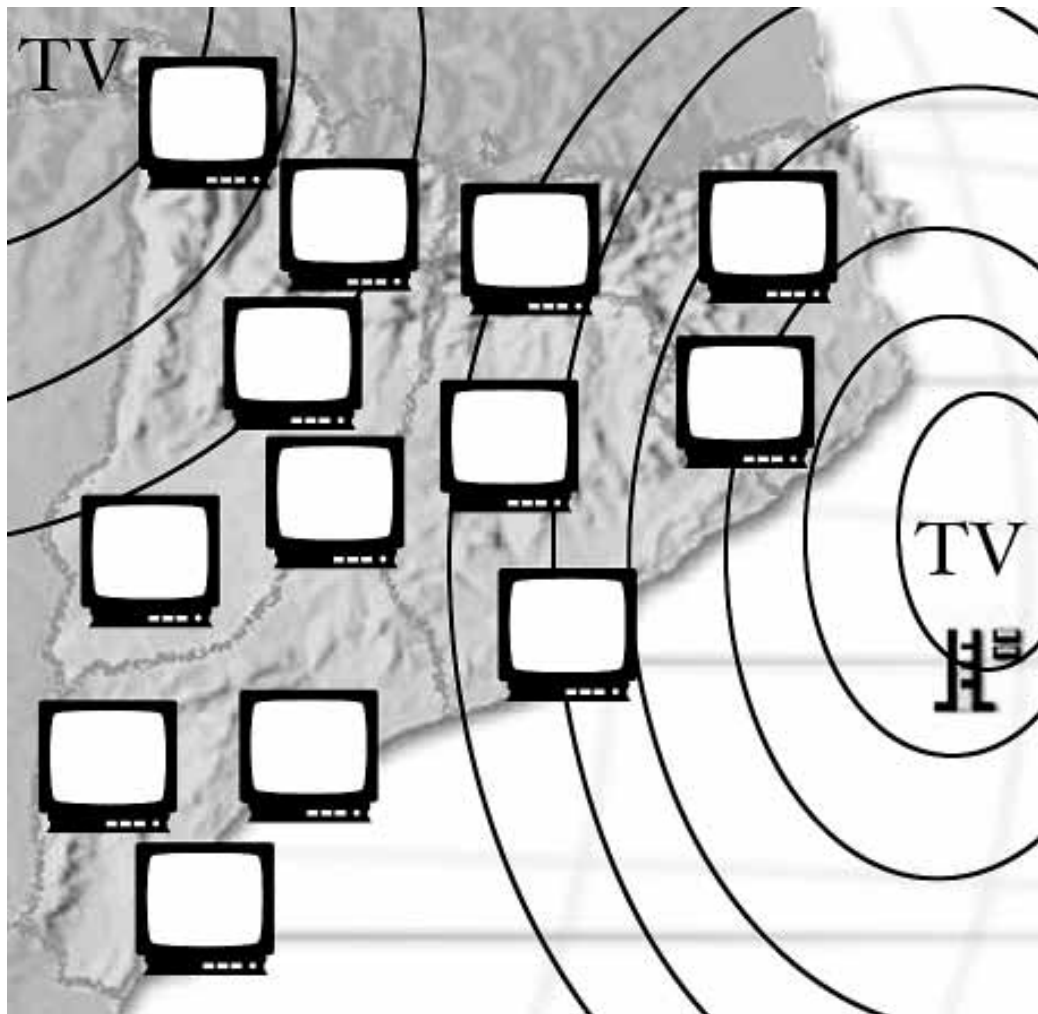
totes les condicions a favor: el Consell de l'Audiovisual de Catalunya ha definit amb prou precisió un model de radiotelevisió pública; el contracte programa signat entre el govern i la CCRTV dona una estabilitat econòmica que no havia existit mai i fixa uns objectius de país que no haurien de quedar en paper mullat; Puig va signar un conveni col·lectiu que pacificarà moltes de les tensions sindicals; i la Comissió Europea ha acceptat, de moment, que les televisions públiques com TV3 puguin gaudir

respondre a criteris polítics, és a dir, ha d'estar al servei d'un projecte de país i no regir-se solament per paràmetres econòmics o per interessos d'una aristocràcia professional delerosa de fer-se fotos rituals. La lògica tensió pel pluralisme informatiu -exigible en totes les televisions, no només a les públiques- amaga moltes vegades una batalla soterrada entre els que volen una CCRTV en català posada al servei de la definitiva dissolució cultural a Espanya i els que defensem una

previsions antropològiques. Vaja, que a la BBC mai posarien una pel·lícula com *El Cid* en *prime time* mentre relegaven *El rei Artur* a la matinada de divendres en competència amb la pel·lícula porno de la cadena privada progre. Doncs aquí es programa *El Cid* en horari de màxima audiència i es relega per norma qualsevol producte que tufigi a l'esperit del propi país a les quatre de la matinada. I ningú, ni del govern ni de l'oposició, obre la boca.

La importància de la indústria audiovisual en la configuració de la cultura actual és tan òbvia que no cal ni explicar-la. Cal, però, posar la CCRTV al servei de la cultura que es fa a Catalunya, sense criteris únicament lingüístics però sense cap mena de vergonya nacional. Les estructures polítiques i culturals catalanes són massa febles perquè la CCRTV s'apunti a l'autoodi cultural, com ha passat sempre i com s'ha accentuat en l'era Puig. La manera com s'ha de concretar això és feina, òbviament, dels polítics i dels professionals, però serà impossible mentre els diversos posicionaments públics sobre la CCRTV s'amaguin darrere interessos que no són ni polítics ni professionals sinó econòmics i gremials. Tothom que tingui idees sobre la nova CCRTV les ha d'expressar i ha de contribuir a aquest debat, que avui és tan important o més que el de l'educació en un país com Catalunya. S'ha de trencar la dinàmica dels últims mesos en els quals un funcionari sindical tancat en un despatx de TV3 ha estat capaç de fer i desfer consensos aparents a base de remetre a la premsa cinc còpies del mateix comunicat amb signatures diferents, i així ha facilitat a un determinat diari publicar que *tothom* a Catalunya té la

matèria idea de la CCRTV. És legítim, però és clarament insuficient i només ha servit per desprestigiar la CCRTV encara més que les pressions del govern, dels partits, de les institucions i de les empreses per sortir a la foto. Cal debatre i cal fer-ho des de l'explicitació dels interessos i la ideologia de cadascú, i així evitar que només hi intervinguin alguns privilegiats. Perquè la CCRTV és de tots. Dels ciutadans que voten el partit majoritari de l'oposició, dels que voten altres partits de l'oposició i, fins i tot, dels que voten els partits que governen.

XAVIER RAMIRO

del doble finançament (publicitat i pressupostos públics) com fins ara, condició necessària però no suficient per a la supervivència de la CCRTV.

Amb tot plegat és el moment de generar un nou consens explícit sobre la CCRTV que no giri únicament entorn dels interessos sindicals i empresarials sinó que respongui des de l'àmbit comunicatiu als reptes que té Catalunya com a cultura i com a país en la nova Europa. La CCRTV és un òrgan polític encara que els uns i els altres vulguin confrondre'l interessadament amb un òrgan partidista. I, com a tal, ha de

CCRTV capaç de vertebrar l'imaginari cultural, social i polític que existeix i que moltes vegades veu barrat el seu pas als mitjans públics catalans perquè se l'identifica amb una determinada coalició. Dit ras i curt, està molt bé que des de la independència de criteri professional es programin infinites entrevistes a tota mena d'estrelles mediàtiques i culturals espanyoles, i així es vulgui fer creure que s'actua en horari de *prime time* sense cap mena de pressions del govern català. Però resulta inacceptable que qualsevol escriptor d'aquí (escrigui en la llengua